POKROK
PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete, pro Saline okres, Nebraska; ve Schuyler a Clarkson, pro okres Colfax, Nebraska; ve Wilson, Kas., pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowu; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesotu, a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy, $2.00. Pro Kanadu, $2.50. Do Evropy $3.00 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expressních poukázek Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva uveřejníme ochotně. Musí býti slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškoditi a podepsány plným jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

KDE BÉŘE NĚMECKO SVÉ VOJSKO.

Ačkoliv Hindenburgovi nepodařilo se dosáhnouti posledně jednoho velkého cíle svých snah, zmocnění se Amiensu a průplavních přístavů, a ačkoliv drahým jeho pokusem při útoku některé jeho reservy záhy byly oloupány o široké slupky anebo nemocí, což ovšem přivodilo ztrátu jeho působivosti a popletlo jeho strategii, jest přes vše pozoruhodným organizatorem a jeho způsob udržení německé mužné síly je právě tak loupeživý jako houževnatý. Musí býti pamatováno, jestliže ztratí lidi, že obrací se na reservy lidského materiálu, kterýž pravidelně může shromážditi a čepovati svými rekrutujícími seržanty. Odkud pochází jeho patrně nevyčerpatelný příliv reserv? Odpověď jest do jisté míry překvapující a zpřevrací morální arithmetiku mnohých vojenských literátů.

Lékařští statistikové, jejichž funkcí jest sestaviti přesné úmrtní seznamy, píší, že jest zajímavo za našich dnů zaznamenávati odporující si proroctví tak zvaných expertů o vojenských záležitostech. Tak ku příkladu známý podobný vojenský expert v péře Hillaire Belloc utěšuje své čtenáře číslicemi, dokazujícími, že německá armáda byla zničena rychlostí, jež nemá sobě rovné v historii. Jiný pisatel předpovídal rychlé vyčerpání německých reserv. Dle toho samotný čas byl by zbraní jedině potřebnou. Při těchto výpočtech bylo zapomenuto, že každého roku 700,000 branců bylo automaticky smeteno koštětem prušáckého kaprála a že zabránění nemoci bylo částí dobře uspořádaného a vědeckého plánu pro značné sesílení armád ve Flandrech.

Číslice britických lékařských expertů jsou jinou známkou. Lidé ti pozorně porovnali stupnici úmrtí v německých a rakouských armádách, vydanou na veřejnost ve Lvově z jara se stupnicí nemocí v armádách spojenců. Zkušenost dokazuje, že jest definitivní poměr mezi nemocemi a ztrátami v boji; dle počtu nemocných lékařské úřady dedukují počet usmrcených a zmrzačených. Ztráty povšechně vzato nejsou dostatečně informující i tehdy, kdyby získány býti mohly vzhledem k Německu, poněvadž zahrnují velký počet lehce zraněných. Mimo to není snadné ukrýti smrt z nemoci; jsou lékařské, právní, společenské a profesionelní příčiny, proč jest nemožno falšovati hospitální rekordy.

Z tohoto stanoviska odhad ztrát německých, jež podává německý statistik Karl Bleibtreu, jest zřejmě objasňující. V dubnovém čísle "Das Neues Europe" uveřejňuje číslice, jež poprve zahrnují padlé vojíny na všech frontách, případy naprostého zmrzačení a nemoci. Počet ten sám ohromuje a nevyžaduje žádného přehánění. Bez opáčným směrem působících a vyrovnávajících vlivů ztráty tyto bylo by zničující. Jsou seskupeny dohromady následovně: 2,804,961 na západní frontě, 1,484,550 na východní frontě a 26,450 na obou frontách od 1. srpna 1917 do 31 ledna 1918. Dle toho celkově ztráty od počátku války udány jsou na 4,456,961.

Jsou některé stránky tohoto prohlášení, jež vyžadují zvláštní pozornosti. Poprve ztráty mezi koloniálním a domorodým vojskem objevují a rovněž zahrnují vojíny z Polska, Litvínska, Ruska a Finska. Ztráty všeho druhu ve vojsku tom udávají se na 500,000 zhruba řečeno, následkem čehož celková suma vystupuje přes pět milionů.

Jestliže udání, že ruští příslušníci slouží nyní v německé armádě, jest pravdivé, jest velice důležité. Jest patrně potvrzováno článkem vojenského uherského kritika Bellas Tibora, na nějž se odvolávají britické úřady. Týž píše, že Německo soustřeďuje své síly k akci na pevnině. Pracuje úporně pro vojenský úspěch tak jak zahájen byl proti svrchovanosti spojenců na moři. Aby udrželo nutné reservy pro tuto kampaň, dvě cesty zůstaly otevřeny pro Německo a ono má dva účele na mysli. Jednou cestou je použití mužné síly okupovaných zemí a druhou jest zachránění tolika raněných a nemocných kolik jenom možno a vrátiti je opět jich povinnosti. To ve skutečnosti byla trvalá politika německého štábu.

V těchto obou bodech lékařská statistika jest poučnou. Pokud se týká nemoci, válka dnešní liší se od velkých válek v minulosti. — Dříve úmrtí na nemoc daleko překonávalo počet padlých v boji. Leč v moderních válkách jeví se stále úbytek v úmrtní stupnici z nemocí. Číslice uveřejněné ve Lvově německým lékařským štábem vykazují, že stupnice úmrtí počala značně klesati v rusko-japonské válce a jestliže tabulkám jejím má býti věřeno, stupnice nemocí v teutonských armádách činila v posledním roce desetinu jednoho procenta.

Tato nízká stupnice působí opáčným vlivem a umožnila Německu udržovati jeho armády a reservy. Je to velice důležitý vliv, pakliže projeven jest v číslicích. Míní ve skutečnosti, že tam, kde Němci ztrácí jednoho muže následkem nemoci, spojenci ztrácí 3 nebo 4 a snad i větší počet. Z tohoto stanoviska pět milionů naprosto zničených případů není zkázonosným číslem v celkové mužné síle čtrnácti milionů. Ponechává ještě devět milionů způsobilých.

Tento závěrek zdá se potvrzovati násled francouzského vojenského znalce André Cheradame. Dle jeho náhledu německá armáda jest dnes spíše větší než menší. Spočívá mnoho v německé psychologii, co zdá se potvrzovati tento náhled. Německý generální štáb jest příliš chytrý, než aby uvedl v nebezpečí celou svou štěstěnu a posici marnotratným utrácením lidí. Nejlepší vědecký náhled v Evropě jest, že vysílení a znavení německé mužné síly, o níž se stále oznamuje, nesouhlasí s faktem. Zdá se býti odporučení hodno, zaznamenati a připamatovati si dobře číslice v "Neues Europa," jež nasvědčují, že Německo počalo sbírati vojsko mezi podrobenými plemeny v jeho moci. A nejen onen časopis to nasvědčuje, jiné jak poslední zprávy oznamují, obyvatelstvo ono — ku příkladu v baltických provinciích — přímo vybízejí, aby osvědčilo se býti vděčno za to, že je Německo zbavilo nenáviděného jha ruského, a vrhlo se do boje za německou "vlast" svou jak to jiné dítky Germanie činí.

AŽ K METĚ POSLEDNÍ!

Bývalý zajatec, nyní vojín československé armády píše:

Je radostno někdy říci několik takových slov, jen letmo načrtnout jakousi bilanci nejkrásnějšího úsilí a národní naší práce. — Pootevřít knihu nenapsaných dosud memoirů, které jedenkráte boje o naše osvobození vděčně zaznamená.

Jít trochu ve vzpomínách po vašich stopách, česko-slovenští zajatci v Srbsku — ba, co říkám — ve vzpomínkách jít? Ne — žít s vámi, trpět s vámi — doufat, věřit a pracovat s vámi tak drahnou dobu a konečně přece dočekat se těch tolik želaných chvil, kdy smí se člověk trochu poohlédnout a říci si: To a to jsme udělali, a to a to ještě čeká, aby naplněno bylo novými činy a novým úsilím, kterého jsme jen schopni. —

Nelze dosud zapomenout dob té zvláštní bezradnosti národní, v jaké zastihla nás mobilisace v roce 1914. A přece byli jsme jedni z prvních, kdo našli sebe sama. — Naše činy na srbském bojišti už v srpnu, v září a prosinci dávaly novou směrnici bezradnému a nepřipravenému národu našemu, který uslyšel výkřik našeho odporu a vzchopil se k odboji. Náš odboj těžce dopadl na váhu osudu rakouských armád na srbské frontě. Dobře jej vystihl rakouský generální štáb. Náš národ v duchu nám žehnal, a bratrský národ srbský, alespoň v ušlechtilých a opravdu bratrských elementech, docenil naše činy. Mlčelivé a smutné hroby za Drinou a Sávou i tam na Dunaji dosvědčí nám, jak těžké byly naše oběti.

A přece plných 33,000 Čechů v poměrně kratičké době sešlo se nás v Srbsku, ne proto, abychom se ustrašeni skrčili za bariérou bratrských srbských vojsk, abychom poschovávali se do srbských dědin a měst, ale proto, abychom našli kus pevné půdy, kde bychom sorganisovali nejradostnější práci naši, a tou byl odboj proti Habsburkům a proti Rakousku.

Po hříchu však přišli jsme do bědných poměrů v Srbsku. Všecko stavělo se proti každým pokusům o novou a úspěšnou organisaci aktivního odboje našeho na jihu dvojné monarchie. Sami úplně vyčerpáni systematickým útiskem všeho českého na rakouské frontě, nijak nemohli jsme čekat pomoci od národa, který těžce sám zápasil o svoje bytí seslaben balkánskými boji, a sám nechápán v prvých dobách mocnými přáteli svými, od národa, který neměl mimo bohatýrská, srbská srdce téměř ničeho. Nebylo zbraní, byl nedostatek munice, nebylo oděvů ani sanitetních potřeb. Nedostatek komunikačních prostředků zaviňoval i špatnou dopravu potravin, a následek toho byl, že z větších center, kde bylo pro nás opravdové sympatie, rozprchli jsme se po nově osvojených srbských krajích, kde lid, ač v jádru dobrý a slovansky pohostinný, přece většinou — a to jen z pouhé neznalosti — nechápal našeho odboje tak, jak toho zasluhoval. Jen šťastlivcům podařilo se už v těchto dobách vmísiti se mezi hérojské obránce stále ještě ohrožené malé, srbské vlasti. A pak v patách za námi plížila se do Srbska hrozná epidemie týfová. Kolik českých hlav a rukou pomáhalo v nedostatečných lazaretech a bolnicích srbských, aby zdolán byl nepřítel tak zarputilý. A právě proto, že pomocnou tuto službu konali jsme s pravým porozuměním, obětavostí a láskou v tvrdých poměrech života balkánského, hynuly stovky, hynuly tisíce našich hochů, po boku těch, kdo s nadlidským úsilím a nedostatečnými prostředky postavili se na odpor zákeřné nákaze. Drobné dřevěné křížky na srbských hřbitovech jsou bolestným památníkem těch hrozných dob, ale tato ušlechtilá naše snaha a práce sblížila nás tak s trpícím národem srbským, že v srdcích a ve vzpomínkách srbského lidu postavili jsme si pomník, který se nerozpadá.

Cizozemské missie lékařské v Srbsku našli v českých lidech pomocníky oddané, kteří organisačním svým důvtipem a zkušenostmi, svým vrozeným smyslem pro pořádek a čistotu, svým nezištným sebeobětováním stali se nepostradatelnými a tak výborně representovali český národ před cizinou. A jako čeští lékaři, tak inženýři uchopili se spolupůsobení sporých továren, zvýšili jejich výkonnost, pracovali na stavbách železnic a tratí komunikačních; inteligence naše plnila kanceláře silami prvotřídními. Řemeslníci dopracovali se v krátké době obliby a vytvořili kádr nejschopnějších dělníků v arsenále a válečných dílnách. České ruce neúnavně a často se zapřením pracovaly na národní obraně srbské.

Tak připravovala se jistě a slibně půda pro organisaci aktivního odboje Čechů v Srbsku, proti společnému nepříteli. Úspěchy české dobrovolnické legie ve Francii, utvořené české družiny na Rusi, vystoupení prof. Masaryka v Ženevě ve dnech Husových, to všecko nás povzbuzovalo a spolupomáhalo. Teprve v srpnu 15. roků dostali jsme první exempláře Čechoslovana a Československé Samostatnosti, ač už dříve lékařská česko-americká výprava s dr. R. Jičínským v čele, dokazovala nám, že i československá Amerika jde s námi.

A pak — jak nevzpomenout? — Po chvílích první, houževnaté pionérské práce naší přišla prorada bulharská a velký strašný srbský ústup. O tom, co vykonal český člověk pro nešťastný srbský národ v nejtěžší době jejich, promluví budoucno, srbský lid sám. Když vlastní jejich a nejbližší bratři je opouštěli, poškozovali a často zrazovali, Čech zůstal jim věren po česku. Krok za krokem ustupoval s armádami srbskými, bil se, pomáhal, kde jen mohl, hladoval a mřel za to srbské, jako za své vlastní.

Přišla Albanie, ty strašné aleje smrti, kdy český člověk raději volil smrt v nejpřísnější formě — smrt hladem — než aby znovu byl vrácen armádě rakouské. Poslední šli jsme pustou Albanií. — Mrtvolami tarasovali jsme si cestu do neznáma nepřístupnými horami. Bosi, hladoví, holí — položiví vlékli jsme se ne jako lidé, ale jako děsivé, bídné lidské podoby, živící se travou, korou stromů, žížalami a pod. — ba, bez nadsázky a zcela zodpovědně — i lidským masem — těmi rokliami mezi řekami Skumbi, Semeni a Vojuškou — — Trpko vzpomínati. —

Osud vedl nás do Italie. Přišla cholerová Asinara. Na pustém, zamořeném ostrůvku ničila cholera řady naše znovu neúprosně. A když konečně jsme mohli přepočítat české trosečníky — všem nám bylo úzko. Z hrdých 33,000 Čechů v Srbsku, zbylo nás po roce pouhých tři a půl tisíce. — Hluboce jsme se zamyslili nad strašnou skutečností — — zatím co italské slunce a moře zázračně nás léčilo, co doma řádila rakouská persekuce, co plnily se pověstné kriminály našimi lidmi — co stavěli tam už i šibenice. — — Do přísně upjatých poměrů zajateckých prodral se konečně listopadový manifest český v Paříži. — Prof. Masaryk organisuje náš odpor zahraniční, přišly první dopisy našich z Paříže.

Pamatuji se, jak jsme se tajně scházívali a jen šeptem rokovali o tom, co dělat dál. Nikdy nezapomenu těch dob a těch nádherných českých srdcí, která jsem tenkrát poznal. Byli to jen jednotlivci, kteří věděli, že nejsme ještě u mety poslední, že musíme dál. Vím, jak jsme se báli mluvit před našimi lidmi, snad jsme se strachovali, že nás nepochopí a zavrhnou, strachovali jsme se, že snad to utrpení a ty hrůzy ubily všecko lepší v duších našich lidí. A přece cítili jsme, že ač nás je jen hrstka, musí nás být vidět a slyšet v tomto prostředí.

Nebylo české četby. Žebronili jsme o ni, kde se jen dalo. Počali jsme vydávat svoje psané časopisy. Tvořily se pěvecké kroužky po táborech. Naši čiperní hudebníci vpletli se do vojenské italské kapely, hráli s nimi a vnutili jim české skladby, a ty naše milé melodie, jak měkce mluvily k srdcích našim! Organisovala se sokolská cvičení. Naši první chytili se sportu. Malíři a sochaři, téměř z ničeho tvořili umělecké věci, a tak naše české kolonie po zajateckých táborech vynikaly vkusem, spořádaností a čistotou. Zdálo by se, že to byla práce bez programu. A přece je to zcela programová práce našeho českého stylu; vyniknout ušlechtilostí, krásnem, dobrem nad prostředí. Brzo dostalo se nám uznání a úcty. Nemohlo být ani jinak. Příliš zřetelně se vidělo, že jsme jiného ducha.

A když na východě vzplanuly ohně nadějného Brusilovského náporu, — promluvila česká srdce, s nadšením jsme je vítali a oči zazářily tím vším, co mysleli jsme, že pohaslo. Bylo jisté, že utrpení jen probudilo duše naše, že odpor je opravdu živelný, že jsme ztvrdli v odboji.

"KDE DOMOV MŮJ?"

Edgar Ansel Mowrer, římský zpravodaj chicagského listu Daily News, líčí život na italském bojišti takto: "Jste v zákopech na dolním Trentinu. Hory vystávají před vámi v půlnoční temnotě. Hledíte k jihu, nikoli k severu, neboť to jsou zákopy rakouské. Šedesát yardů k jihu, právě přes nepatrné údolí, jsou trenče italské. Mezi nimi je mnoho drátů a balvanů. Na jednom místě na rakouské straně se dráty nadzvihnou. Za malým balvanem kreší se rakouský strážník, zdá se jakoby spal."

"Najednou se probudí. Nezdálo se mu o domově? Ano, skutečně, byl to pozdrav známý. Naslouchá, nemýlí se. Něco volá zticha česky: "Bratři, čeští bratři." Je to jen slabý šepot. — Strážník přemýšlí. "Snad je to italská lest," napadne mu. Nespouští se pušky, ale proto přece zdvihne ruku."

"Kde domov můj?" slyší nyní šeptati. "Kde domov můj? Voda hučí po lučinách, bory šumí po skalinách, v sadě skví se jara květ, zemský ráj to na pohled . ." Nejsa v stavu déle se udržeti, šeptá strážník poslední slova české hymny: "A to je ta krásná země, země česká domov můj." — "Však kdo jsi ty?" Cizinec se přiblíží: "Jsem tvůj český bratr z italských řad. Mohu přistoupiti k okraji skal?" Strážník nemůže to odepříti. Temná postava stojí vedle něho a tiskne mu ruku. Nežli cizinec odejde, doví se všecko, co mu český strážník mohl říci o počtu, disposici, národnosti a duchu rakousko-uherské armády. Cizinec odevzdal strážci české časopisy, tištěné v Paříži a pověděl mu o místech, na která bylo by možno desertovati a na která nemožno. Neboť přeběhnouti k nepříteli není ani z daleka tak lehko, jak by si kdo myslil."

To jest jenom ukázka práce české armády, která již měsíc dlí na italské frontě. Pohrdajíce nebezpečím, chodí patroly československé za bílého dne a jest těžko jim v tom zabrániti. Některé provedly menší útoky se zdarem. Tato ustavičná činnost bývalých rakousko-uherských vojáků působí zvláštní nepříjemnosti rakouským velitelům. Čechoslováci v jejich armádě stávají se neklidnými, ano i Chorvaté a Slovinci, kteří dříve s ochotou bojovali proti italským Alpincům, vypovídají poslušnost a nechtějí stříleti na své bratry Slovany, kteří v patrolách opouštějí italské linie. Jenom Němci, Maďaři a časem Poláci zůstávají loyálními. Velitelství má s tím mnoho nepříjemností. Pluky, v nichž Slované převládají, jsou honěny z místa na místo a nikde dlouho nezůstanou. To však dá mnoho práce a nepříjemností a velitelství dostává záchvaty zuřivosti, zvláště když zprávy z Vídně a z Prahy nejsou nijak veselé.

Nedávno byla vypsána odměna 500 korun ($100) ve spojení s dlouhou dovolenou pro rakouského vojáka, který chytí prvního Čecha, bojujícího na straně spojenecké. Osud takových zajatců byl by patrně týž, jako osud Italů v "neosvobozených územích."

"Nebojí se?" ptal jsem se jednoho českého setníka v Římě. — "Bát se?" odpověděl mi. "Přicházím z Ruska. Když jsme prvně zorganisovali české vojsko na frontě v roce 1917, bojovali jsme bitvu u Zborova a zajali v ní 4,000 Němců a Rakušanů. Rakušané zajali hrstku našich lidí a jednoho z nich oběsili. Na to jsme ohlásili, že oběsíme deset Němců, deset Rakušanů a deset Maďarů. Pak už nebyl oběšen ani jediný z našich lidí, neboť my byli bychom hrozbu splnili. Týž system zavedeme i na západní frontě. Vedle toho naši lidé věří, že jest lépe býti oběšen, nežli žíti v útisku."

Vojáci tito přijímáni jsou s nadšením v mnoha italských městech. Ráno, dne 24. května, byla divise slavnostně obdařena československým praporem na schodech kapitolinského pomníku národní radou československou. — Před ohromným zástupem lidu prapor vojáků pozdvihl své čapky na bodáky, poklekl a zazpíval svou národní hymnu. Americký vyslanec Page mluvil k nim druhého dne a s francouzským svým kolegou Julesem Simonem přehlížel je. V Římě byli velice oblíbeni. V Miláně vítal je lid s nadšením, stejně i v Brescii a Veroně."

"Ačkoli jsou hrdi na to, že desertovali z armády rakousko-uherské, muži tito s důrazem prohlašují, že nejsou desertéry, neboť neutekli od své armády národní a nikdy nebyli zajatci, neboť byli přijati mezi své jako bratří. Je to zajisté vznešená logika."

Těžko oslavovat, když kručí v žaludku.

Londýn, 6. června. — Jistý neutrál, který vrátil se v těchto dnech z Porýní v Německu, vyprávěl korrespondentu časopisu Times v Haagu, že v celé říši německé činěny byly autoritami pokusy za účelem uspořádání oslav německého postupu ve Francii, který byl označován jako velké a slavné vítězství německého císaře. V době těchto "oslav" Němcům dostalo se sice trochu více pití, ale přes to nebylo velkého nadšení, poněvadž nebylo možno také zvýšiti dávky potravin. A tak vlastně oslavovali tato 'vítězství' jenom ti, kteří jsou již přes vojenský věk a krátí si dlouhou chvíli sedením u sklenice piva a nad mapou a nazuačováním budoucích osudů Evropy. Široké massy německého lidu nejevily žádné radosti a skličenost, zaviněná snížením dávek potravin, zůstala. Lid všude jeví nespokojenost v důsledku nedostatku nejpotřebnějších potravin, ale nikde nejeví se žádných známek revoluce anebo volání po míru v současné době, ježto obyvatelstvo žije v stálém strachu před vojenskými bodáky, pomocí kterých autority jsou schopny potlačiti jakékoliv projevy nespokojenosti hned v zárodcích.

Z OBORU ZDRAVOTNICTVÍ

OHLUCHNUTÍ A HUČENÍ V HLAVĚ.

Píše Dr. J. J. Warta.

Jakákoliv choroby těla může míti vliv na uši. Praví se, že u dětí téměř všechny případy bolestí v uších a výtoků z nich jsou zaviňovány onemocnělými mandlemi anebo adenoidami anebo obojími. U dětí, jak už výše bylo řečeno, takové bolesti v hlavě dostavují se pravidelně po silném nachlazení a obyčejně přestávají, jakmile stav jejich se zlepší. Nahluchnutí zřídka bývá toho důsledkem.

Ztrácí-li starší lidé pomalu sluch, shledáváme, že téměř ve všech případech jedná se o důsledek katarrhu a může býti několik příčin této choroby. Pravidelně začíná v nosu a pozvolna se rozšiřuje i na uši. Je ale také dědičná nahluchlost a toto ovšem je těžko k vyléčení. Ve skutečnosti téměř veškeré staré a chronické nesnáze uší jsou těžko k vyléčení a v nejlepším případě může při některých těchto chorobách poskytnuta býti jenom úleva.

Katarrh v nose může býti důsledkem silného nastuzení anebo přítomností něčeho, co vyvozuje tlak. Nos může býti poraněn anebo některé kůstky v něm zlomeny, tak že některé jeho částky jsou tlačeny dohromady.

Dojde-li k protržení ušního bubínku, náš sluch je vážně poškozen, nicméně nikoliv na dob ztracen, jak mnozí mají na Stane se, že ušní bubínek je ú ně zničen v důsledku nějaké ch roby a takové ucho přece nezt ci sluch, jakkoliv tento je zna poškozen. Takové ucho slyší třetinu méně než ucho normálu kde je jenom otvor v ušním b bínku — není-li tento příliš ve ký — ucho slyší téměř normáln

Často máme pacienty, kteří m jí otvor v ušním bubínku, kte nedá se zahojiti a uzavříti. Tako vé otvory pravidelně jsou důsled kem výtoku hnisu. Otvor pak ne uzavře se ani po té, kdy hnis přestane vytékati.

Jsou to hlavně vnitřní části u cha, jež ve své složitosti jsou velice choulostivé a často nepatrný defekt je příčinou nedoslýchavosti anebo i ztráty sluchu. Léčíme-li choroby uší zaviněné katarrhem — a asi pětasedmdesát procent všech případů u dospělých a starších osob je zaviňováno katarrhem — tu stavíme naději hlavně na léčení katarrhu v nosu a pokoušíme se nějakým způsobem vefouknouti vzduch do ucha skr ze nos. Kdybychom se pokoušeli působiti nějakou medicinou, vlévanou do ucha, nedocílili bychom žádných výsledků. Nemáme žádného léku, který by byl schopen působiti prospěšně na uši, ale za to je mnoho léků, které mohou způsobiti hučení v hlavě a značné nesnáze v uších.